

อาณาจักร พิภพ IV

深渊国度

กุหลิ (狐狸) เขียน
ปราณทยก แปล
thisismjp ภาพ

คำนำ

ความปรารถนาอยากครอบครองทุกสิ่งทุกอย่างที่เหยยอันมีต่อกุยหลังทะเลปรอท
ไปไกลแล้ว นอกจากความทรมันทรมานหาใดเปรียบ สิ่งที่มาอีกอย่างคือความรู้สึก
หวาดกลัว เหยยอันกลัวว่ายิ่งเขาอยากครอบครองกุยหลังมากเท่าไร ก็จะเป็น
การผลักดันให้กุยหลังถอยห่างออกไปจากตัวเขามากเท่านั้น

เหยยอันจึงเฝ้าคิดวนเวียนว่าจะทำอย่างไรให้สามารถเหนี่ยวรั้งกุยหลังไว้
ข้างกายตนเองได้นานที่สุดจนจนถึงคำว่าตลอดกาล เขาพยายามทำทุกๆ อย่าง
เพื่อให้กุยหลังมีความสุข และให้ตนเองมั่นใจได้สักทีว่าจะไม่ต้องเสียของรักไป

แต่กว่าจะรู้ตัว ทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำมาก็ราวกับสูญเปล่า ต่อให้จุดดิ่งหรือผูกมัด
อีกฝ่ายไว้อย่างไร คนที่ตัดสินใจว่าจะจากไปแล้วก็ไม่หวนกลับมาอยู่ดี

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* เหวยอัน

เคยอยู่ในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า ก่อนจะกลายเป็นร่างทดลองระบบทาสและถูกสกุลฉินรับไปอุปการะ เหวยอันนับเป็นบุคลากรชั้นนำในหน่วยงานระดับสูงของสหพันธรัฐ ก่อนจะตัดสินใจเกษียณก่อนเวลา ปัจจุบันมีสถานะเป็นยอดมนุษย์ระดับเก้าผู้ครอบครองระบบโดเมนเชิงลึกและรหัสสูง

* กุยหลิง

ยอดมนุษย์ระดับเก้าผู้มีพลังทำลายล้างเหนือคำบรรยาย ชายหนุ่มมีอายุนับพันปี เคยผ่านยุคสมัยแห่งความรุ่งโรจน์และตกต่ำมากมาย ปัจจุบันอยู่ในสถานะยอดมนุษย์ที่หลบหนีจากการควบคุมของกรมวิทยาศาสตร์แห่งสหพันธรัฐ และผูกพันสัญญากับเหวยอัน

* หลีอิงเฉียน

ยอดมนุษย์ที่ในอดีตเป็นนักโทษหนีคดี และเคยเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงของกลุ่มอิทธิพลอิงเทียน เจ้าของระบบพญากาโลกอันเป็นพลังประเภทปกปักรักษา

* หงฟาง

เด็กหนุ่มผู้ละทิ้งชื่อเดิม เขาบอกว่าตนเองชื่อหงฟางซึ่งเป็นชื่อระเบิดชนิดหนึ่งตามที่พวกฟ้องโจรสลัดเรียกขาน หงฟางเป็นนักโทษคดีอุกฉกรรจ์ที่ได้เข้าร่วมทีมปฏิบัติการทลายสเปซโลกวิญญานร้าย โดยรับบท 'แบดบอย' ตัวละครเด็กน้อยที่ถูกล็อกไว้ในหีบเหล็กใบหนึ่งจนหิวตาย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้อื่น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การตาย
การทรมาน มีการบรรยายถึงเลือดและสภาพศพ
การปรับเปลี่ยนดัดแปลงร่างกายหรือลักษณะทางกายภาพของมนุษย์
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
การลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ ฉากนองเลือด สถานการณ์อันน่าขยะแขยง
การกักขังหน่วงเหนี่ยว การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ การสังหารหมู่
ฆาตกรรม การแยกชิ้นส่วนร่างกาย และการฆ่าตัวตาย
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 132

พวกคุณมาแล้ว

สิ่งที่เหวอันลากออกมาคือหีบสีดำใบหนึ่ง
หน้าตาไม่เหมือนโลงศพ เป็นแค่หีบเก่าๆ ที่เอาไว้ใช้เก็บของเบ็ดเตล็ด
แต่กลับเป็นที่ตายของเด็กคนนี้

พอเหวอันเปิดหีบ มนุษย์จำแลงที่ขายล้อมอยู่ใกล้ๆ ทั้งหมดก็ติดไฟลุกฟุ้ง
ขึ้นมาพร้อมกัน พวกมันหยุดเท้าไว้ระยะห่างจากพวกเขามากกว่าเดิมและเล็ก
ใจดี เนื่องจากโลกแห่งนี้รับรู้ได้ว่าหมดโอกาสจะกลืนกินหงฟางต่อแล้ว

หงฟางขดตัวอยู่ในหีบ ท่าทางหวาดกลัวสุดขีด

หีบใบนี้ก็ดักกร่อนร่างของเด็กหนุ่มไปแล้วเกินครึ่ง มองผ่านๆ เหมือน
หงฟางถูกความมืดกลืนกิน แต่ถ้าดูดีๆ จะพบว่าความมืดพวกนั้นก็คือเลือด

เลือดสีดำสนิทส่งกลิ่นคาวเหม็นเน่า ร่างกายของเด็กหนุ่มหลอมละลาย
ไปแล้วมากกว่าครึ่ง หงฟางคอยมองความมืดอย่างไม่ยอมจำนนเพราะเขา
ยังอยากรอดชีวิต

เหวอันมองดูร่างที่ถูกกักกร่อนจนผิดรูปนี้ด้วยความรู้สึกหนึ่งศีรษะชาวาบ
หงฟางคล้ายผีร้ายที่กลายร่างไปแล้วเกือบสมบูรณ์ เหลือความเป็นมนุษย์อยู่
เพียงเศษเสี้ยวเท่านั้น

ภายใต้แสงไฟที่กำลังเต้นเร่า สถานที่แห่งนี้ดูไม่ต่างจากฝันร้าย

ดวงตาของหงฟางที่เหลืออยู่กลอกมองเหวอัน

แววตานั้นทำให้เหวอันขนลุก เพราะมันคือแววตาของมนุษย์ที่ไม่ว่า

อย่างไรก็ควรจะรอดชีวิต

และทุกคนที่อยากรอดชีวิตควรได้รับสิทธิ์นี้

จึงหะนี่เองมือข้างหนึ่งได้ยื่นเข้าไปในแอ่งเลือดภายใน 'โคงศพ' เพื่อ
 ซ่อนกะโหลกศีรษะของหงฟางที่ถูกกั๊กร่อนไปส่วนหนึ่งขึ้นมาอย่างระมัดระวัง
 เหวยอันเงยหน้า ไม่รู้ว่ากุยหลิงโผล่มาอยู่ฝั่งตรงข้ามตั้งแต่เมื่อไหร่
 อีกฝ่ายคุกเข่าข้างหนึ่งพร้อมกับตรวจดูอาการของหงฟางที่อยู่ตรงหน้า

"นายจะมีชีวิตรอด" กุยหลิงบอก

เขายกมือข้างหนึ่งขึ้น แล้วแผ่ควบคุมก็สว่างวาบขึ้นมากกลางอากาศ

อินเทอร์เน็ตฟรีน้ำเงินเข้มคือแพลตฟอร์มปฏิบัติการของระบบกุยหลิง
 ความจริงไม่ว่าจะเป็นระบบไหนก็ไม่สำคัญ เนื่องจากความน่ากลัวของ
 อารยธรรมโบราณอยู่ที่เทคโนโลยีสนับสนุนซึ่งครอบคลุมโดเมนทุกประเภท

เหวยอันเห็นข้อมูลไหลผ่านอย่างรวดเร็ว หน้าต่างแจ้งเตือนดังขึ้นมา
 ระบุว่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับพลเมืองชาวมนุษย์คนนี้ไร้มนุษยธรรมอย่างที่สุด
 ขอเสนอให้ยกเลิกคำสั่งทันที

กุยหลิงทำงานอย่างชำนาญ เหวยอันที่ยืนอยู่ตรงกันข้ามสัมผัสได้ว่า
 ระบบปฏิบัติการกำลังถ่ายโอนพลังของดีพลเพลซ ซึ่งพลัง 'เหนือธรรมชาติ'
 บางอย่างได้ทำปฏิกิริยากับร่างกายของเด็กหนุ่ม ส่งผลให้ร่างกายส่วนที่
 ถูกกั๊กร่อนของเขาค่อยๆ พองฟู

นี่เหมือนเวทมนตร์แต่ว่าไม่ใช่ เหวยอันสัมผัสได้ถึงวิธีอันยากจะ
 จินตนาการอย่างการเสริมความแข็งแรงของกระดูก การสร้างกล้ามเนื้อขึ้นใหม่
 การสร้างเลือด การใช้ประโยชน์จากสภาพผิดปกติ และการที่ร่างกายมนุษย์
 ตอบสนองต่อการตรวจสอบและปรับตัวได้อย่างแม่นยำ มันขยายตัวในพื้นที่
 เล็กๆ น้อยอย่างรวดเร็ว

กุยหลิงซ่อนตัวหงฟางออกจากหีบใบเล็กที่เต็มไปด้วยเลือดอย่างระมัดระวัง
 ตอนนี้อวัยวะส่วนที่ได้รับความเสียหายของเด็กคนนั้นงอกใหม่เรียบร้อยแล้ว

จึงหะนี่เองเหวยอันเพิ่งเห็นว่าในมือของหงฟางยังถือปืนไว้หนึ่งกระบอก
 เมื่อครู่หงฟางน่าจะใช้ร่างกายส่วนที่เหลือรอดจากการกั๊กร่อนกัมป็น

ไว้ระหว่างอยู่ในแอ่งเลือด แต่ไม่รู้ว่าเขาซ่อนปืนไว้ที่ไหน ปากกระบอกปืนถึงจ่ออยู่ใต้คางของตัวเอง

เขาโดนกระทำได้ขนาดนี้ ถ้าเป็นคนธรรมดาคงสติหลุดไปนานแล้ว แต่หงฟางกลับไม่ได้ยิงปืนปลิดชีพตัวเอง

เหวียนคิดในใจว่าหงฟางคงกำลังเฝ้ารอวินาทีสุดท้ายตามคำบอกกล่าวของหัวหน้าซึ่งเป็นคนมอบปืนให้เขา

เวลานี้กุยหลิงหลังซ่อนตัวหงฟางออกมาจากที่เปียกชุ่มไปด้วยเลือดแล้วเลือดพวกนั้นเปลี่ยนเป็นชั้นเหนียวน่าขยะแขยง เหมือนเขาถูกลากตัวออกมาจากกระเพาะอาหารของปีศาจตนหนึ่ง

หงฟางเริ่มมีแรงก็คว้าแขนเสื้อกุยหลิง พุดเสียงตะกุกตะกัก "พวกมันจับหัวหน้าหลี่ไปสักพักแล้ว...เขาน่าจะยังมีชีวิตอยู่..."

หงฟางมองกุยหลิงอย่างหมดสิ้นหนทาง "ช่วยเขาด้วย..."

กุยหลิงวางตัวหงฟางลงบนพื้นและมองเข้าไปในดวงตาของเขา

"หัวหน้าหลี่จะไม่กลายเป็นอวัยวะของวิญญาณร้าย" กุยหลิงบอก "ฉันลบโปรแกรมของเขาที่มันสร้างขึ้นมาไปแล้ว เขาจะไม่กลับมาในสภาพที่กลายเป็นมนุษย์โลหิต"

หงฟางตัวสั่นน้อยๆ เขารู้อยู่แล้วว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่ในโลกแห่งนี้มีเรื่องมากมายเกินไปที่กอบกู้ไว้ไม่ได้

หงฟางยังอยู่ในท่าเดิมเหมือนตอนเพิ่งออกจากหีบ เด็กหนุ่มนั่งอิงอยู่ตรงนั้น สายตามองดูโลกอันมืดมนที่เขาได้หวนคืนมาอีกครั้ง

รอบๆ มีดมาก แสงไฟสลัวรางเหมือนสิ่งลวงตา ช่างๆ มีทหารบาดเจ็บสาหัสกับศพ แสดงให้เห็นว่าพวกเขาทุกคนพยายามช่วยหงฟางให้รอดพ้นจากความตายอย่างสุดชีวิต

กุยหลิงหันหน้ามามองเหวียนที่มีสภาพเหมือนคนเพิ่งเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์

"เป็นอะไรไป" กุยหลิงเอ่ยถาม

เหวียนได้รับบาดเจ็บแค่ภายนอก ถึงจะดูสะบักสะบอมไปหน่อย แต่

สำหรับคนแบบเขาแล้วบาดแผลพวกนี้ไม่ได้เป็นปัญหาอะไรมาก

แต่ไม่ว่าทำไมพอกุญหลังถามอย่างอ่อนโยน เหวยอันถึงรู้สึกอ่อนแอมากกว่าเดิมและเหมือนคนธรรมดามากขึ้น เหวยอันอยากให้กุญหลังสนใจเขามากกว่านี้ อยากให้กุญหลังโอบเขาและเข้ามาอยู่ใกล้ๆ เขา

เหวยอันเคยคิดว่าตัวเองมองสิ่งต่างๆ ออกทุกอย่างเพราะผ่านโลกมาเยอะ บนโลกใบนี้เรื่องที่ทำให้ผู้คนยอมเสียสละทุกๆ อย่างนั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย

แต่ตอนนี้ทุกอย่างกลับเปลี่ยนไป แม้เขาจะเคยได้ยินได้ฟังเรื่องการเสียสละมาเป็นร้อยเป็นพันครั้งโดยที่โลกก็ไม่เคยมีคำตอบใหม่ให้แก่เขา ทำให้การเสียสละยังคงเป็นแค่เรื่องเล็กน้อย ไม่ได้มีอะไรพิเศษ แต่เหวยอันก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงการเสียสละนี้ได้

เหวยอันระบับความปรารถนาแบบเด็กๆ ไว้ พุดเสียงเรียบว่า "ไม่เป็นไร ขามาฉันสะดวกดีลัมนิดหน่อย"

กุญหลังมองสำรวจเขา ไม่คิดว่าเหวยอันจะแค่แผลสละชุดลัมน้อย่างเห็นได้ชัด

"ตอนฉันซื้อมอเตอร์ไซด์มาเมื่อโลกใบนี้เล่นลูกไม้บางอย่างนิดหน่อยนะ" เหวยอันอธิบาย "มันทำให้ฉันกับนายซิงค์กันแวบหนึ่ง"

กุญหลังชะงัก

แต่เนื่องจากที่ตรงนั้นมีดมาก เหวยอันเลยมองไม่เห็นว่าเป็นดวงตาของกุญหลังมีอะไร

ทว่าอาจเป็นเพราะเมื่อครู่พวกเขาซิงค์กันในชั่วขณะหนึ่ง ทำให้ตอนนี้พอเหวยอันมองกุญหลังก็หวนคิดถึงความหนาวเหน็บและความเจ็บปวดในช่วงนั้นได้อย่างชัดเจน แน่นอนว่าเมื่อผ่านเรื่องราวแบบนั้นมา ความสิ้นหวังคงจมลึกเข้าไปในกระดูก ยากจะลบเลือน

แต่ดูจากภายนอกกุญหลังยังคงนิ่งสงบและเป็นปกติเหมือนเดิม

กุญหลังถอนหายใจ ไม่ได้พุดเรื่องนี้อีก

"ไปดูคนเจ็บก่อนเถอะ" กุญหลังบอก "บางคนน่าจะพอช่วยได้"

กุญหลังพุดพลางเรียกรหัสผู้ถึงออกมา

ขอเพียงรหัสตู้ถึงมีพลังขับเคลื่อนมากพอที่จะไม่ถูกจำกัดให้อยู่ในรูปของยานอวกาศอย่างเดียว

มันผืนก่อรูปร่างขึ้นมาในพื้นที่นั้น จากนั้นรถทหารเก่าๆ ก็ปรากฏขึ้นมาจากความว่างเปล่า เหวยอันไม่เคยเห็นรถรุ่นนี้ซึ่งมีห้องโดยสารที่ค่อนข้างกว้างรหัสตู้ถึงได้รับความเสียหายอย่างรุนแรงจนยากจะนึกภาพว่าตอนนั้นมันประสบหายนะอะไรมา

เหวยอันใช้พลังไปไม่น้อยเพื่อทำให้ทุกอย่างครบถ้วนสมบูรณ์เขาค่อยๆ เพิ่มพื้นที่ห้องโดยสารให้มากขึ้นอย่างช้าๆ จนใกล้เคียงกับขนาดห้องในฝันของเขา แม้จะยังห่างไกลจากห้องที่เขาจะเอาภายหลังเข้าไปซ่อน แต่เวลานี้เมื่อเห็นมันเกิดขึ้นเป็นห้องโดยสารเขาก็ค่อนข้างพึงพอใจ

นอกจากหงฟางแล้ว พวกเขายังช่วยทหารที่ได้รับบาดเจ็บได้อีกสองสามนาย มีทหารนายหนึ่งที่กุยหลังพยายามกู้ชีพให้หลังจากเพิ่งเสียชีวิตได้ไม่ถึงหนึ่งนาที

สิ่งที่กุยหลังใช้กู้ชีพทหารนายนี้คือบัตรทอง ชายหนุ่มปรับความช่วยเหลือบางอย่างและใช้พลังไปส่วนหนึ่ง ดูเหมือนกุยหลังจะคุ้นเคยกับสถานการณ์การกู้ชีพมาก

เหวยอันยกทหารที่หมดสตินายสุดท้ายขึ้นรถ ก่อนจะลูบตัวรถอย่างพึงพอใจพลางคิดว่าไม่ว่ายังไงพื้นที่ภายในรถคันนี้ก็เป็นที่ของตัวเอง

ขอเพียงเขาจัดการเมืองนั้นได้ก็จะสามารถสร้างมันให้เป็นบ้านจริงๆ ที่เหมาะกับการอยู่อาศัย

กุยหลังเก็บหีบสีดำใบเล็กที่เคยใช้ขังหงฟางขึ้นรถก่อนหันไปมองเด็กหนุ่มหงฟางลุกขึ้นยืนเสียวๆ เขาเดินไปเก็บปืนที่ถูกมนุษย์จำแลงโยนทิ้งไปเมื่อครู่

นี่เป็นปืนที่หัวหน้าหล่มอบให้เขาในช่วงสุดท้ายของชีวิต หงฟางมองมันอย่างเหม่อลอย ท่าทางมึนงงมาก

กุยหลังสตาร์ทรถ ส่วนเหวยอันก็หันไปเรียกหงฟาง "ไปได้แล้ว"

หงฟางยืนนิ่งอยู่อีกสองวินาที จากนั้นก็สอดปิ่นกระบอกนั้นไว้ที่หลังเอาจ

อย่างคล่องแคล่วแล้วก้าวขึ้นรถ

เขานั่งที่เบาะหลัง ตามองออกไปนอกหน้าต่าง

ที่นี่ไม่มีมนุษย์จำแลงแล้ว มีแต่กลิ่นไหม้ฉุนกึกที่ตลบฟุ้งอยู่ในอากาศ
สิ่งที่หลงเหลือจากการต่อสู้คือร่างของมนุษย์จำแลงที่สุมกันเป็นกองขนาดเล็ก
เหมือนหลุมศพหน้าตาแปลกประหลาด ลักษณะผิดปกติ เป็นแค่ขยะน่ารังเกียจ
ที่ไหม้เกรียม

ที่นี่คือโลกที่ดูไร้ซึ่งความหวัง สิ่งที่ยังสร้างขึ้นจึงออกมาเป็นสเปซแบบนี้
หงฟางเอ่ยปากพูดเสียงเบามาก เด็กหนุ่มบอกว่า "พวกคุณมากันแล้ว"

คำพูดประโยคนี้ออกจะส่ายเกินไปมากแล้วจึงไม่มีใครขานรับ รอบๆ
มีแต่ศพกับคนเจ็บสาหัสที่หมดสติ

แต่พวกเขาก็มาแล้วจริงๆ ภายหลังจากขับรถโดยมีหน่วยอันนั่งอยู่ข้างๆ บนรถ
ที่มุ่งหน้าไปยังฐานที่มั่นของกองทัพสหพันธรัฐ

บทที่ 133

พิธีศพ

พวกเขา กลับมาถึงฐานที่มั่น

ที่นี่มืดกว่าเก่า มีแต่แสงไฟจากในกองทัพบก มนุษย์จำแลงพวกนั้นกำลัง เคลื่อนไหวอยู่ในความมืด เห็นเพียงเงาตะคุ่มๆ บางครั้งพวกเหยยอื่นจะ มองเห็นดวงตากลมๆ ที่ไม่สะท้อนแสงไฟ กลายเป็นเดรัจฉานในหุบเหวลึก ตัวขาวซีด หน้าตาอัปลักษณ์

กองทัพบกยังคงพยายามรวบรวมเทคโนโลยีของอารยธรรมโบราณที่ หลงเหลืออยู่ในความมืดถ้ำน้อยอย่างสุดความสามารถ การยังคงดำเนินต่อไป แต่ก็แค่เป็นเพียงการปะทะตามชายขอบเท่านั้น

เหยยอื่นได้ยื่นคนมารายงานว่ามีคนในทีมเล็กหายตัวไป คนกลุ่มนั้น ไปเก็บวัตถุในความมืด จากนั้นก็หายสาบสูญ

ก่อนหน้านี้เคยเตือนว่าอาจมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น ฝ่ายเทคโนโลยีเอง ก็เตือนแล้วเตือนอีกว่าหลังเข้าไปในหมอกหนาทุกคนต้องพยายามอยู่ใกล้กับ กลุ่มใหญ่ไว้ เพราะหากเดินเข้าไปในความมืดตามลำพังก็อาจจะหายตัวไป ตลอดกาล

ท่าในช่วงสงครามยากจะทำการควบคุม และนี่ก็เป็นโลกที่อันตราย อย่างยิ่ง

แต่ถึงแม้จะมีคนหายตัวไปเป็นระยะ กองทัพบกยังคงหยุดอยู่ที่ 'เมืองเก่า' ต่ออีกหนึ่งชั่วโมง เนื่องจากพวกเขาต้องการอาวุธของอารยธรรมโบราณมาก

กุยหลังขับรถตรงไปยังเขตที่หน่วยรักษาพยาบาลตั้งอยู่

เจ้าหน้าที่พยาบาลที่กองทัพบกมาด้วยเป็นที่ระดับสุดยอดของเกาหยวน พวกทหารที่ได้รับบาดเจ็บจึงถูกพาตัวลงจากรถไปรักษาอย่างรวดเร็ว

พอพันโทเว่ยมาถึงที่นี่ เหวยอันก็เล่าสถานการณ์ให้เขาฟังคร่าวๆ อีกฝ่ายมองดูร่างไร้วิญญาณสามร่างอย่างนิ่งเฉย นอกจากสามร่างนี้แล้วยังมีคนที่ไม่แม้แต่จะนำศพกลับมาได้อีกหนึ่งคน

กุยหลังบอกว่า "เผาศพเถอะ"

ชายหนุ่มคุ้นเคยกับการเผาศพเพื่อนทหารมาก เขาพูดต่อว่า "พอออกจากที่นี่ไปแล้วค่อยหาพื้นที่ที่มีความเสถียรสูงสุดเพื่อทำการฝัง แบบนี้ในอนาคตน่าจะหาหลุมศพของพวกเราในแดนมนุษย์พบ"

"พวกเรามีโอกาสกลับไปสูงไหม" พันโทเว่ยถาม

กุยหลังเงยไปพักหนึ่ง "เอาเครื่องส่งสัญญาณใส่ไว้ในโกศและทิ้งหน่วยเก็บความจำไว้บอกเล่าสถานการณ์คร่าวๆ แบบนี้ต่อให้พวกเขากลับไปไม่ได้ก็จะมีคนตามหาพวกเขาเจอ"

พันโทเว่ยยืนนิ่งอยู่หลังกุยหลังชั่วอึดใจสั้นๆ แล้วผงกศีรษะ

"อืม" เขาตอบ "อย่างน้อยก็มีคำอธิบายให้ครอบครัวของพวกเขา สามารถจ่ายเงินสงเคราะห์ได้สะดวกด้วย"

พันโทเว่ยหมุนตัวเดินจากไป กุยหลังมองพวกทหารที่เข้าไปจัดการศพนิ่งๆ

กองทัพบกรวบรวมอาวุธและเทคโนโลยีจากสนามรบมาได้ไม่น้อย จากนั้นก็อพยพออกจากอาคาร

พวกเขาออกเดินทางได้ระยะหนึ่งก็ตั้งค่ายพักแรมในพื้นที่ที่ค่อนข้างมีความเสถียร

คืนนี้พวกเขาเสียคนไปเกือบยี่สิบคน และมีผู้บาดเจ็บมากกว่านั้นอีกหลายเท่า

พันโทเว่ยไม่คิดจะเดินทางต่อเป็นการชั่วคราว เพราะในเมื่อพวกเขาเข้ามาถึงจุดนี้แล้ว มนุษย์จำแลงก็สามารถเข้ามาหาพวกเขาเองได้ แทนที่

จะบอกว่าเป็นการตั้งค่ายเพื่อการพักผ่อน ผู้บอกว่าเป็นการเผารอจะดีกว่า
หงฟางเดินตามฝูงชนไปเงียบๆ เพื่อช่วยพวกเขาจัดการศพและดูแล
ผู้บาดเจ็บ

พวกทหารแอบคุยกันเรื่องหัวหน้าว่าเขาเป็นบุคคลระดับตำนาน
เมื่อสมัยหนุ่มๆ หัวหน้าหลี่สอบเข้ากรมตำรวจกลางด้วยคะแนนที่ยอดเยียม
อย่างไร จากนั้นก็ทำดีสะเทือนขวัญอีกจำนวนไม่น้อย พวกทหารยังคุยกันว่า
หัวหน้าหลี่สูญเสียคนในครอบครัวไปแบบไหน และทำไมเขาถึงกวาดล้าง
องค์กรแห่งนั้นแบบสุดตัว

การตายของหัวหน้าหลี่เป็นตำนานอย่างมาก ทั้งยังนำมาซึ่งความอบอุ่น
บางอย่าง เพราะในโลกที่แสนน่ากลัวและลึกลับแห่งนี้เขาได้มอบปิ่นให้แก่
เด็กหนุ่มที่ตอนนั้นดูทรงแล้วไม่น่ารอดในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต

และเด็กหนุ่มคนนี้ก็รอดชีวิตกลับมา แม้ว่ามันจะไม่ใช่ว่าการช่วยเหลือ
ตามมาตรฐานทางศีลธรรมแบบในหนัง แต่ก็ไม่มีใครกล่าวโทษหงฟาง
เนื่องจากนี่เป็นการเลือกของหัวหน้าหลี่เอง ประกอบกับวัยวุฒิและประสบการณ์
ของเขาก็เพียงพอให้ทำการตัดสินใจโดยไม่ชวนให้คนสงสัยได้

มีสองสามคนเห็นหงฟางแล้วเดินเข้ามาทักไถ่เด็กหนุ่ม "กลับมาได้
ก็ดีแล้ว"

ในสนามรบแห่งนี้ชาติกำเนิดกับประสบการณ์ของบุคคลกลายเป็นสิ่ง
ไร้ความสำคัญ เพราะทุกคนล้วนตกเป็นเป้าของวิญญูณร้าย ทุกคนเป็นแค่
มนุษย์เท่านั้น

เนื่องจากจะมีงานฉาปนกิจ ทุกคนจึงเตรียมจัดพิธีศพที่ค่อนข้างจะ
เป็นทางการ

เหยยอันสูบบุหรี่พลางมองพวกเขาทำงานกันอยู่ตรงรอบนอกของกลุ่มคน
ก่อนที่หงฟางจะเดินมาตรงหน้าเขา

"มีบุหรี่ยี่ไหมครับ" เด็กหนุ่มพูดกับเหยยอัน

"นายยังสูบไม่ได้ ก่อนหน้านี้ 'หัวหน้า' บอกว่านายยังอายุไม่ถึง" เหยยอัน
บอก "รออายุสิบแปดแล้วค่อยคุยกัน"

หงฟางหัวเราะโดยไม่มีความสุขอยู่ในน้ำเสียง

"คนแบบผมไม่คู่ควรกับการถูกช่วยชีวิตหรอกครับ" เขาพูดเสียงเบา

"ฉันก็บอกพวกเขาแบบนี้" เหวยอันตอบ "แต่พวกที่ค่อนข้างจะเป็นคนดี รู้สึกว่าต้องรับผิดชอบคนแบบพวกเรา"

ทั้งคู่เจียบไป และยังคงยืนอยู่ที่รอบนอกของกลุ่มคน

ส่วนกุยหลิงกำลังคุยกับคนของฝ่ายเทคโนโลยีอยู่ท่ามกลางกลุ่มคน ทำทางเหมือนกำลังคุยเรื่องวิธีใช้งานอาวุธสองสามรุ่น

มีช่วงขณะหนึ่งที่สายตาของกุยหลิงมองมาทางเหวยอัน เหวยอันจึงยิ้ม พลางโบกมือให้เขา อีกฝ่ายเองก็ยิ้มน้อยๆ เป็นการตอบรับ ทุกคนในกองทัพ ต่างรู้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง 'เจ้าหน้าที่ภาคสนามจากกรมกิจการภายใน' สองคนนั้นกันหมดแล้ว

หงฟางมองภาพนี้และบอกว่า "...เขารู้สึกว่าต้องรับผิดชอบต่อคุณเหมือนกัน เหวอครับ"

"ใช่" เหวยอันตอบ "เขารู้สึกว่าฉันน่าจะสารมากเลยทำให้ทั้งฉันไม่ลง"

เหวยอันยิ้มอย่างปลื้มปริ่มขณะพูดประโยคนี้ ขณะที่หงฟางมองเขาแล้ว พิมพ์หนึ่งประโยคว่า "สุดท้ายดีมากจริงๆ"

"ฉันมีชีวิตอยู่กับการฆ่าฟันและเต็มไปด้วยการวางแผนมานานหลายปี พวกเราทุกคนต่างรู้ว่าเรื่องนี้ไม่ได้สนุกเหมือนในหนัง" เหวยอันพูดต่อ "แต่ฉันจะต้องมีชีวิตที่ต่างออกไปจากเดิม"

ระหว่างนั้นหงฟางนั่งเจียบไป เหวยอันครุ่นคิดแล้วดับบุหรี่

เขาไม่รู้สึกว่าการสูบบุหรี่ต่อหน้าเด็กหนุ่มคนนี้จะเป็ปัญหาอะไร เพราะหงฟางไม่จำเป็นว่าเป็นเด็กเล็กๆ ทว่าเป็นโจรสลัดอวกาศ แต่พอคิดว่าหัวหน้าหลี่เพิ่งจากไป เขายังเป็นหัวหน้าหงฟางในฐานะเด็กหนุ่มอายุสิบห้าจริงๆ เหวยอันเลยใส่ใจอีกฝ่ายเพิ่มขึ้นเล็กน้อย

ความปรารถนาดีของหัวหน้าหลี่อาจไม่ใช่สิ่งที่นับว่าถูกต้องและเพอร์เฟกต์ แต่มันก็เป็นความปรารถนาดีที่เขาเพียรพยายามทำอย่างเต็มที่แล้ว เหวยอันอดไม่ได้ที่จะอยากทำตามอย่างเขา

"ไหนๆ ก็มีคนมากมายยอมตายเพื่อให้นายรอดชีวิต" เหวยอันหันไปพูดกับเด็กหนุ่มข้างตัว "หัวหน้าหลักเลือกแล้ว และเขาเคยอ่านเอกสารของนายด้วย ดังนั้นถ้อยคำที่เขาพูดกับนายก็มาจากการตัดสินใจของเขา"

เหวยอันหยุดนิ่งก่อนพูดอีกครั้ง "ถ้านายเปลี่ยนตัวเองให้เป็นคนที่ควรค่าแก่การช่วยชีวิตได้จะเป็นการดีที่สุด ลองคิดดูสิว่าศึกนี้มันยากแค่ไหน และนายอาจมีชีวิตรอดอยู่ได้อีกไม่นาน เพราะการเปลี่ยนตัวเองก็ไม่ใช่เรื่องยากเกินไปแล้ว"

"ขอบคุณที่ให้กำลังใจนะครับ" หงฟางว่า

"ไม่เป็นไร" เหวยอันตอบ "กับคนบางคนที่การสร้างภาพเป็นเรื่องง่ายมาก"

หงฟางหันหน้ามองเหวยอัน เนื่องจากใบหน้าเกินครึ่งของอีกฝ่ายอยู่ในความมืด ส่วนที่อยู่ใต้แสงสว่างก็เป็นใบหน้าที่ดูอ่อนเยาว์อย่างมาก พอเขาไม่ยิ้มเลยดูงงวย

ทว่าในดวงตาของเด็กหนุ่มกลับมีตะกอนของหลายสิ่งหลายอย่าง มันคือบาดแผลจากการถูกทำร้าย กลิ่นคาวเลือดและกลิ่นอายสังหารมากมาย มันคือบาดแผลทางใจที่ไม่มีทางเยียวยา เพียงแต่ใบหน้าที่อยู่ใต้แสงไฟของเขามีความไร้เดียงสา ความปรารถนาจะมีชีวิตรอด และความหวาดหวั่งต่อแสงสว่าง

เหวยอันตอบโหลหงฟางก่อนเดินจากไป

พิธีศพจัดเตรียมขึ้นอย่างจริงจังมาก

มีพิธียิงสลุตและคำไว้อาลัยจากเพื่อนทหาร

นายทหารที่ทำหน้าที่พิธีกรอ่านชื่อและตำแหน่งของทหารทุกคนอย่างจริงจัง พร้อมบอกเล่าเรื่องราวของพวกเขาคว่าคนกลุ่มนี้ปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างเต็มความสามารถ และสหพันธรัฐจะให้การดูแลครอบครัวของพวกเขาอย่างดีที่สุด

ภายหลังกับเหวยอันยืนดูอยู่ในความมืดด้านหลังกลุ่มคน สถานที่จัดงานสว่างไสวด้วยแสงไฟ ทำให้งานนี้เหมือนพระตำหนักขนาดย่อมที่ดูเปราะบางแต่สว่างไสวในความมืดที่ไร้จุดสิ้นสุด

พันโทเว่ยเดินมาอยู่ข้างๆ กุยหลิงก่อนพูดเสียงเบา "ผมเคยคิดจะกลับไป"

กุยหลิงหันหน้ามองเขา พันโทเว่ยบอกว่า "คุณชายเต๋อ...หลังนายพลเต๋อขึ้นหมิงเสียชีวิตผมไม่รู้เลยว่าต้องทำยังไง ภารกิจนี้มีเรื่องที่เกี่ยวข้องเยอะมาก ผมเลยถามสกุลเต๋อว่าต้องทำยังไง พวกเขาบอกให้ผมนั่งไว้ เพราะพวกเขารู้ว่าผมทำอะไรไม่ได้เลยให้ผมแค่รับตำแหน่งไว้ก็พอ"

พันโทเว่ยหยุดนิ่งไปพักหนึ่ง "แต่ภารกิจนี้กลับสืบหน้าเร็วเกินไป สถานการณ์ก็เหนือความคาดหมายมากขึ้นเรื่อยๆ ผมเลยคิดว่าหรือจะหนีไปจากที่นี่เลยดีกว่า ในเมื่อพวกเราไม่มียานอวกาศ สามารถถอนทัพได้ทันที และนี่ไม่ใช่เรื่องที่ผมจะเอาอยู่ ปล่อยให้กลุ่มคนชั้นยอดของกองทัพส่วนกลางมาจัดการดีกว่า...ผมเป็นคนพาทีมมาและพวกเขาเชื่อฟังผม ผมไม่อยากให้พวกเขาต้องมาตายอยู่ในสถานที่ที่น่ากลัวแบบนี้"

ด้านหน้าของพวกเขาคือเปลวไฟเผาศพที่ลุกโพล่ง ทั้งงานเจียบกริบ

บรรยากาศของงานเคร่งขรึม แต่ในความเจียบสนิทนี้ก็มีความโศกเศร้าและความหวาดกลัวจับใจ

ผ่านไปสักพักพันโทเว่ยก็บอกว่า "แต่...คนพวกนั้นเสียสติไปแล้ว ทำไมพวกเขาถึงบ่มเพาะของแบบนี้ออกมา ถ้าพวกเราหนีไปจะมีคนตายมากมาย และจะตายเพิ่มขึ้นทุกวัน! ไม่ดี นี่มันไม่ใช่ปัญหาที่ความตายสามารถแก้ไขได้!"

"เรื่องแบบนี้ไม่มีทางให้ถอย" กุยหลิงบอก

พันโทเว่ยเจียบเสียงลง เปลวไฟงานศพยังคงลุกไหม้

"ผมจะทาลายที่นี่ให้ราบจนมันพื้นคื่นซีฟและก่อร่างขึ้นมาใหม่ไม่ได้อีก ไม่ว่าใครก็ทำไม่ได้ทั้งนั้น" กุยหลิงพูดเสียงเบา "ถึงจะมีหลายเรื่องที่ผมทำไม่ได้ แต่อย่างน้อยผมก็แก้ปัญหาเรื่องนี้ได้"

พันโทเว่ยมองชายหนุ่ม เหวยอันเดว่าพันโทเว่ยน่าจะเดาฐานะของพวกเขได้แล้วจึงยังสับสนมากกว่าเดิม แต่กลับไม่พูดอะไร

อีกฝ่ายแค่ผงกศีรษะ "พวกเราจะตอบรับคำขอร้องอย่างของคุณโดยไม่มีเงื่อนไข"

จากนั้นก็ทำวันทยหัตถ์ให้กุยหลิงก่อนเดินจากไป

ข้างกายของกุยหลังกลับมาได้มดมนเดียวตายอีกครั้ง

เหวียนฮั่นยืนอยู่ไม่ห่างจากกุยหลังตลอด นับตั้งแต่กลับมาเขาก็ไม่ได้พูด เรื่องการชิงคืนกันเลย

เมื่อเหวียนฮั่นถึงความเจ็บปวดตอนถูกพันธสัญญาหักขัง ชายหนุ่ม ก็โกรธจนตัวสั่น

คนกลุ่มนี้เอาพันธสัญญาที่ต่ออายุไปมอบให้วิญญาณร้าย ทำให้ในโลกใบนี้เหมือนมีอะไรบางอย่างที่สามารถควบคุมกุยหลังได้ มันทรมาณเขา ใช้งานเขา เพียงเพราะเขาเคยให้คำมั่นสัญญาแก่อารยธรรมของตัวเอง และ พวกเขายึดเอาอำนาจนี้ไปโดยไม่ชอบธรรม

นี่เป็นสภาพที่น่าเศร้าใจอย่างมาก แต่กุยหลังก็มีค่ามากเช่นกัน

เหวียนฮั่นกอดเอวของกุยหลังจากด้านหลังและวางดวงลงบนชอกคอของ ชายหนุ่ม

เหวียนฮั่นเอ่ยขึ้น "เรามีรถหนึ่งคัน"

"อืม" กุยหลังตอบ

"ฉันพบว่าพอกลิ้นวัตถุบางอย่างในเมืองที่จมลงเข้าไปแล้วจะขยายพื้นที่ของมันได้" เหวียนฮั่นว่า "อีกไม่นานเราจะเปลี่ยนมันให้กลายเป็นรถบ้านได้"

"อืม"

"รอแก้ปัญหาเรื่องนี้เสร็จ เราจะหนีไปให้พันธมิตรที่พันธสัญญาเชื่อมถึง พวกเขาจะไม่มีวันหาตัวนายพบตลอดกาล"

ความเงียบเข้าครอบคลุมชั่วอึดใจ ก่อนกุยหลังจะเบี่ยงหน้าไปจูบ กลุ่มผมของเหวียนฮั่น

บทที่ 134

จุดเริ่มของเค้าโครงเรื่องใหม่

รัตติกาลค่อยๆ เคลื่อนคล้อย

ความจริงที่นี้ไม่ได้แบ่งแยกเวลากลางวันกับกลางคืนอย่างชัดเจน เพราะมันมีแต่เวลากลางคืนกับกลางวัน

ฝ่ายวิศวกรรมเตรียมสร้างแคมป์ที่ค่อนข้างได้มาตรฐานเอาไว้หนึ่งแห่ง เต็มที่ที่ทางใหม่มีพื้นที่ประมาณห้องเดียวขนาดเล็ก

เหวยอันจูงมือกุยหลิงเดินเข้าไปข้างใน ชายหนุ่มจับมืออีกฝ่ายแน่นมาก จนมือสั่นน้อยๆ แต่กลับไม่คิดจะปล่อยมือสักวินาที

พวกเขามอบข้อมูลเทคโนโลยีจากหีบดำที่กุยหลิงเก็บไว้ก่อนหน้านี้ ให้ทีมเทคโนโลยีของหลันเสี่ยวลี่แล้ว เนื่องจากคนกลุ่มนี้ต้องการมันอย่างมาก

ชายหนุ่มไม่ได้สนทนากับคนของฝ่ายเทคโนโลยีอีก กุยหลิงยกเวลาที่เหลือ ให้เหวยอันและเดินกลับเต็นท์มาพร้อมเขา

ไม่มีใครถามว่ารถทหารที่สร้างขึ้นจากรหัสอยู่ของเหวยอันกับกุยหลิง ไล่มาจากที่ไหน พวกเขาคิดว่ามันเป็นของที่พวกเหวยอันยึดได้ เหวยอัน จึงถือโอกาสจอดมันไว้ข้างเต็นท์เป็นยานพาหนะธรรมดาไปเลย

ทีมเทคโนโลยีก็ไม่ได้สนใจพวกเหวยอัน เนื่องจากมีสิ่งใหม่ๆ และสิ่งน่ากลัว ที่พวกเขาต้องศึกษามากเกินไป

ตอนเดินเข้าไปในพื้นที่แคมป์เหวยอันพิศดูรถทหารอย่างพอใจอีกครั้ง ชายหนุ่มลุ่มหลงอย่างทะนุถนอมพลางคิดว่ามันเป็นชิ้นส่วนหนึ่งของชีวิต

อันสวยามในอนาคต

ตอนอยู่ในเต็นท์เหวอันไม่ได้ทำอะไร 'เกินเลย' เพราะกุยหลังเปลี้ยจัด เหวอันจึงยังต้องยับยั้งจิตใจให้มากขึ้น

เขากับกุยหลังคุยกันเรื่องสถานการณ์ในปัจจุบัน... กุยหลังได้โปรแกรม ถอดรหัสที่ต้องการแล้ว และสามารถทำลายโลกใบนี้ให้ราบเป็นหน้ากลองได้ แต่เขาจำเป็นต้องไปที่แม่น้ำใต้ดินเพื่อตามหาจุดศูนย์กลางกับบรจันหะเหมาะๆ

ในระหว่างนั้นมีปฏิบัติการที่ค่อนข้างซับซ้อนด้วย แต่ทุกอย่างดูจะดำเนินไปตามวิถีทางและน่าจะมีผลลัพธ์ที่ดี

เหวอันนึกถึงความรู้สึกตอนที่กุยหลังจูบผมเขาเมื่อครู่แล้วหัวใจอ่อนยวบ

เขาอดเรียกลูกปลาเรื่องแสงออกมาไม่ได้ เหวอันมองดูแสงสลัวราง เคลื่อนไหวไปมาอยู่ในเต็นท์ นี่เป็นสิ่งที่อ่อนหวานเหมือนคำมั่นสัญญาบางอย่าง

กุยหลังส่งยิ้มให้เหวอัน ซึ่งเหวอันเองก็สามารถมองเห็นคนคนนั้น ในดวงตาของอีกฝ่ายได้ กุยหลังตั้งใจมองดูแสงที่เปล่งออกมาจากตัวปลาน้อย ดูคล้ายคลึงกับเหวอันในวัยเยาว์

เหวอันคนที่เคยอยากเป็นตัวของตัวเองเหนือสิ่งอื่นใด ไม่ถูกควบคุม ไม่ถูกทำลาย ปราศจากความปรารถนาอันมืดดำ

คืนนั้นเหวอันฝันร้าย

ในฝันมีภาพของลูกปลา แต่สิ่งที่แสงสว่างส่องให้เห็นนั้นเป็นอะไรที่น่ากลัวมาก

เหวอันสะดุ้งตื่น เขาจำไม่ได้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ทว่ามันไม่เหมือนความฝันที่เกิดจากสมองของตัวเองจริงๆ แต่น่าจะมีบางสิ่งที่ตกค้างมาจากตอนที่ดินแดนแห่งนี้ทำให้เขากับกุยหลังชิงค์ความรู้สึกกัน

เหวอันจับใจความไม่ได้ หัวใจของเขาเต้นเร็วมาก และเต็มไปด้วยความรู้สึกหวาดผวา

เขาค้นพบว่าตัวเองสะดุ้งตื่นเพราะเสียงโหวกเหวกที่ดังมาจากข้างนอก ขณะนั้นท้องฟ้ายังไม่สว่าง เขาอนอนอยู่ข้างกุยหลังที่ไม่รู้ว่ายังไม่ได้นอนหลับเลย หรือเพิ่งตื่น แต่เวลานี้อีกฝ่ายกำลังยืนมองออกไปด้านนอก

เหวยอันยังคงจับชายเสื้อของกุยหลังไว้ ขนาดอยู่ในความผันเขาก็กังกั้ว ว่ากุยหลังจะจากไป

ลูกปลาวายมาหยุดอยู่ที่ข้างฟูกแล้วขยับตัวเบาๆ คงมีแต่มันที่นอนหลับ ได้อย่างสบายใจที่สุด

"เสียงอะไรเธอ" เหวยอันพูดอย่างมีนัย

"การโจมตี" กุยหลังตอบ

พวกเขาสวมเสื้อคลุมแล้วเดินออกไปดูว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น

ห้องฟ้ามืดสนิท มีคนกลุ่มหนึ่งไปออ้อยู่ที่ขอบแคมป์ไฟด์เพื่อมองดูสิ่งที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล

เหวยอันเห็นหงฟางยืนอยู่ไม่ไกลกันนัก เขาสวมเสื้อโค้ตทหาร สะพายปืน หงฟางน่าจะเป็นยามกะดึกที่กำลังออกลาดตระเวน

คนที่อยู่กับหงฟางเป็นนายทหารที่คอยช่วยให้เหวยอันและกุยหลังเลิกกัน ระหว่างนั้นอยู่ในรถคันเดียวกับทั้งคู่ สาเหตุที่หมอนั้นมานั่งอยู่ในรถคันนี้ได้ เพราะเขาคือตัวละคร 'คนถูกทิ้ง'

ทีมของสองคนนี้น่าจะมาเจอกันตอนลาดตระเวน หลังพูดคุยกักกัก ตัวละครทั้งสองก็มารวมกันที่โซนแคมป์ไฟด์ ส่วนเรื่องที่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นนั้น แค่เดาๆก็รู้

พอเหวยอันกับกุยหลังเดินมา ทุกคนก็เปิดทางให้โดยอัตโนมัติ

เดินจากขอบแคมป์ไฟด์ไปไม่ไกล ภาพที่อยู่กลางสายหมอกดูแปลกประหลาดอย่างที่สุด

บนพื้นราบด้านหน้ามีมนุษย์จำแลงกลุ่มหนึ่งยืนอยู่ ตรงกับลักษณะเด่นของจุดเริ่มเรื่องในหนัง แต่มนุษย์จำแลงทุกคนกลับหยุดนิ่ง ก้มตัว ในมือถือกระบองฝีมือหยาบหนึ่งอัน ท่าทางกำลังมองหาอะไรบางอย่างบนพื้น

ในหมอก พวกมันดูเหมือนหุ่นแกะสลักพังๆ รูปเกะตรงกร แต่ไม่มีร่างกาย ส่วนที่ต่ำกว่าต้นขา เนื่องจากร่างกายส่วนนั้นถูกดินดูดลงไปหมด

เหมือนมีบ้านของเล่นขนาดใหญ่หลังหนึ่งผุดขึ้นกลางหมอก แต่ไม่รู้ทำไมมันถึงไม่มีไฟ ทำให้พวกตุ๊กตายืนนิ่งติดอยู่ข้างใน เวลานี้ทั้งสเปซ

เจียบกริบ ชวนให้ชนลูกชนพอง

จุดเริ่มต้นของเรื่องนี้อยู่ที่ไหน แค่ดูแวบเดียวก็มองออก

ตัวละครสำคัญอีกหนึ่งตัวซึ่งมีที่มาจากหนังคือคนถูกทิ้ง

ซากของอารยธรรมไม่ได้มีแค่สิ่งก่อสร้าง แต่ยังมีสินแร่ทั่วไปหรือไม่ก็
เป็นปรากฏการณ์มหัศจรรย์

บนดาวของคนถูกทิ้งจะมีพื้นที่แบบนี้ คือมีเอเนอร์จีบอลจำนวนหนึ่ง
ผุดขึ้นมาจากชั้นใต้ผิวดินของทีนี่เป็นระยะ

พวกมันมีความใกล้เคียงกับเอเนอร์จีบอลปกติของสหพันธรัฐมาก แต่
สามารถกักเก็บพลังได้ดีกว่า เหมือนมันผุดออกมาจากจุดที่เป็นแหล่งพลังงาน
มหาศาลซึ่งไม่มีใครมองเห็นสักแห่ง และพอมาถึงชั้นพื้นผิวก็ควบตัวรวมกัน
เป็นลูกบอล

ไม่เหมือนแร่หินสีแดงที่ซึมจากคลังเชื้อเพลิงโบราณมาที่ตัวภูเขาซึ่ง
ต้องใช้เวลาเป็นปี ทำให้โดยทั่วไปแล้วการหาแร่หินสีแดงต้องใช้การขุดค้น

เอเนอร์จีบอลชนิดนี้จะค่อยๆ ผุดขึ้นมาจากผิวดินเป็นระยะเวลานาน แต่
จำนวนก็จะลดน้อยลงเรื่อยๆ และผุดขึ้นมาช้าลงเรื่อยๆ มนุษย์ต้องใช้กระบอก
ที่หน้าตาเหมือนตัว 丁 แบบที่ใช้ในการเกษตรเพื่อหาเอเนอร์จีบอลตามพื้นดิน
เข้าไปห้ามาปีแล้วปีเล่า

ตอนนี้เท่าที่เหยยอันเห็นคือแถวนี้น่าจะมีคลังพลังงานของดีฟสเปซอยู่
แห่งหนึ่ง และพื้นที่ชั้นผิวดินเกิดการร่วไหล

แต่ไม่รู้ว่ามันจะเป็นต้นเหตุของการทำสงครามหรือไม่ เนื่องจากเอเนอร์จีบอล
ของทีนี่ไม่เสถียร และการสัมผัสมันเป็นเวลานานจะส่งผลร้ายต่อร่างกายมนุษย์
'คนงานเหมือง' จำนวนมากจึงผิวเปื่อยและมีปัญหาทางสุขภาพต่างๆ นานา
มีจำนวนน้อยมากที่มีชีวิตอยู่เกินสี่สิบปี

ที่นี้กิจกรรมทุกอย่างไม่ได้มีตัวช่วยมหัศจรรย์จากวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
ต้องใช้แรงงานล้วนๆ ทั้งนำเปื้อ เจ็บปวด และปีบคั่นกันจนตาย

เนื้อเรื่องในหนังสือว่า 'เหมือง' นี้อยู่มานานหลายร้อยปีแล้ว

มีกลุ่มอิทธิพลกลุ่มหนึ่งยึดครองแหล่งทรัพยากรแถบนี้ และปกครอง

พื้นที่แถบใหญ่

เอเนอร์จีบอลของบางพื้นที่ในอาณาเขต 'ถูกเก็บหมด' และไม่มีของใหม่
ผุดขึ้นมาอีก

คาดว่าพลังงานของดีฟสเปซในแถบนี้คงเหลือไม่เยอะ แต่การซึมของ
เศษพลังงานกลับทำให้วิถีชีวิตที่เคยอยู่กันเป็นกลุ่มก้อนของคนในพื้นที่แถบนี้
กลายเป็นหายนะอันยาวนานเพราะพายุแพ้ให้แก่ความละโมภโลภมาก

คนชุดใช้เครื่องมือที่ทำจากไม้...และบางส่วนก็ใช้อุปกรณ์ค้นหา
ที่ประกอบขึ้นแบบง่าย ๆ...ค้นหาตามพื้นดินแถบนี้ วันแล้ววันเล่า

ตอนที่หนังเริ่มฉาย แต่ในหนึ่งวันเจอเอเนอร์จีบอลหนึ่งลูกก็ถือเป็น
ผลงานที่ไม่เลวแล้ว แต่แลนด์ลอร์ดกลับดึงส่วนแบ่งไปถึงเก้าส่วนจากราคาตลาด
ทำให้คนชุดมีคุณภาพชีวิตแค่ระดับพื้นฐาน และเมื่อเวลาผ่านไปคนชุดส่วนใหญ่
ก็ตกต่ำกลายเป็นทาส

ตอนแรกสุดเหมือนว่าตัวละครคนถูกทิ้งจะเดินทางมาที่นี้ด้วยความ
สมัครใจ ด้วยความหวังว่าจะสามารถเก็บเงินสร้างบ้าน แต่งงานมีลูก อะไร
ทำนองนี้ แต่ต่อมาเนื้อเรื่องก็เปิดเผยว่าเขาถูกคนอื่นหลอกมาขายเป็นทาส

หลังคนถูกทิ้งมาถึงที่นี้ได้ไม่นานก็ถูกแลนด์ลอร์ดสั่งเพิ่มงานเป็นระลอก

เขาใช้แรงงานวันแล้ววันเล่าจนร่างกายซูบผอมและได้รับสารพิษ จากนั้น
ก็ถูกกีดกันให้มาอยู่ที่ทุ่งที่ไม่มีเอเนอร์จีบอล เนื่องจากคนถูกทิ้งป่วยเป็น
โรคกระดูกอักเสบ อยู่ในพื้นที่ที่ร้างไร้ผู้คน และยังต้องทำการค้นหาอย่างเดียวดาย
สุดท้ายเขาจึงเสียชีวิต

ฝ่ายเทคโนโลยีเสียเวลาลอกเรื่องทัศนะของเรื่องนี้อยู่นาน เพื่อเตรียมไว้
ใช้งานตอนเข้ามา

พวกเขาไม่ได้เสียเวลากับเรื่องคนงานนาน และโฟกัสการศึกษาไปที่
'แลนด์ลอร์ด' ถึงในหนังแทบจะไม่ได้กล่าวถึงกลุ่มอิทธิพล บอกแค่ว่าเป็น
คนกลุ่มหนึ่งที่ใช้ชีวิตหรูหราฟุ้งเฟ้อมากอย่างเหลือเชื่อ แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องที่
พบเห็นได้บ่อยมาก เนื่องจากมันเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในประวัติศาสตร์ซ้ำๆ

ตอนแรกสุดน่าจะมีคนกลุ่มหนึ่งค้นพบว่าพื้นที่แถบนี้เป็นแหล่งสะสม

เอนอร์จีบอลจำนวนมหาศาล และในช่วงต้นคาดว่าคนกลุ่มนี้คงอยากครอบครองมาใช้ชีวิตอย่างมีความสุข จากนั้นค่อยดูว่าจะเอาทรัพยากรก้อนนี้มาสร้างสรรคที่แห่งนี้ในแบบไหน

ทรัพยากรจำนวนมหาศาลระดับนี้มีมากพอจะทำให้คนหลายคนมีชีวิตที่ดีได้

แต่ต่อมากลับเกิดเรื่องที่มีมากขึ้นบ่อยที่สุดในโลก...นั่นก็คือมีสมาชิกของพวกเขาหลายคนฆ่าเพื่อน ใช้เอนอร์จีบอลที่ขุดได้ไปซื้ออาวุธ รวบรวมกองทัพ เป็นพันธมิตรกับขุนศึกผู้แข็งแกร่งในดินแดนที่อยู่ห่างไกลออกไปด้วยการเสนอแหล่งพลังงานราคาถูกให้ เพื่อเสาะหาการสนับสนุนทางการทหาร และเมื่อเวลาผ่านไปนานวันพวกเขาก็ได้เปลี่ยนที่นี้ให้กลายเป็นนรกบนดิน

คนประเภทดังกล่าวพอมีเงินเยอะจนใช้ไม่หมดแล้วย่อมใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายอย่างบ้าคลั่ง

เวลานี้ในแคมป์ไชน่ามีคนมารวมกันเยอะกว่าเดิม และพวกเขากำลังมองดูดินแดนที่ยกตัวขึ้นมาถึงครึ่งหนึ่งแล้ว

ใน 'บ้านของเล่น' ขนาดมหึมา มนุษย์จำแลงทุกคนล้วนก้มศีรษะหลังโกง และต่อให้อยู่ไกลกันมากกว่านี้ พวกเขายังคงมองเห็นผู้คุมที่ถือปืนกับแส้ได้

เขยยันกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคโนโลยีก้าวเข้าไปในพื้นที่เพื่อตรวจสอบรายละเอียดอย่างระมัดระวัง

เมื่อมองดูดีๆ จะเห็นว่ามนุษย์จำแลงพวกนี้เหมือนผลผลิตที่เกิดจากดินซึ่งเต็มไปด้วยจิตชั่ว รูปร่างหน้าตาจึงอัปลักษณ์และดูร้าย ส่วนหนึ่งไม่มีจมูก มีแต่ลูกตาเล็กๆ กลมๆ ในบาดตาที่มีเพียงข้างเดียว และในช่องปากมีเขี้ยวแหลมที่เจริญเติบโตอย่างผิดปกติ

กายเนื้อของพวกมันผุดขึ้นมาจากดินแล้วแตกแขนงออกมาเข้าไปในเสื้อผ้าและอวัยวะของคนตายแบบสะเปะสะปะไร้ทิศทาง

ทุกคนก็ภาพได้เลยว่าถ้าพวกมันขึ้นจากดินมาแบบเต็มตัวแล้วจะเป็นแบบไหน แต่ตอนนี้พวกมันกลับหยุดนิ่งกันแบบแปลกๆ

ข้างหน้ามีทหารแตกตื่นพลันยิงปืนใส่สิ่งมีชีวิตตนหนึ่งที่โผล่ขึ้นมา ระเบิด
สมองของมันละเทะ เจ้าสิ่งนั้นสั้นเล็กน้อยแต่ไม่ได้ขยับตัว ตอนนี้อยู่หน้า
ฝ่ายเทคโนโลยีกลุ่มหนึ่งกำลังรวบรวมข้อมูลอยู่ในระยะปลอดภัย

เหวียนลองเช็กดูแล้วพบว่าเมื่ออยู่ที่นี้ไฟจะจุดไม่ติด ทำให้เขารู้สึก
เปลวบางอย่างประหลาด เหมือนคนที่เป็นแหล่งพลังงานไม่ควรมาอยู่ที่นี่

เหวียนหันไปมองกุยหลิง ฝ่ายหลังกำลังสำรวจสถานการณ์ตรงหน้า
ด้วยสีหน้าเยือกเย็น

กุยหลิงไม่ได้ดูรายละเอียดเยอะ แค่นั่งอยู่ตรงนั้นเพื่อสัมผัสกับความ
เจ็บปวดผิดปกติของที่ดินผืนนี้

เห็นได้ชัดว่าที่อยู่นอกเหนือการคาดการณ์ของเขา เหวียนคิดในใจว่า
กุยหลิงไม่ชอบเซอร์ไพรส์ และเรื่องเซอร์ไพรส์ของที่นี่ก็ไม่ใช่ว่าดีเลย

บทที่ 135

ศักยภาพด้านภัยพิบัติ

ถึงเหยอันจะรู้สึกรู้ว่าสถานการณ์ไม่สู้ดี แต่ภายหลังกลับเป็นปกติดีมาก จากคำบอกเล่าของเขาพบว่าแม้สถานการณ์ค่อนข้างอันตราย แต่ยังไม่ถึงขั้นจัดการอะไรไม่ได้

ภายหลังกวาดตามองห้วงมิติที่หยุดนิ่งแห่งนี้แล้วหยุดยืน

เขาบอกว่า "ยึดปืน"

ทหารนายหนึ่งที่อยู่หลังภายหลังมีปฏิกิริยาตอบรับอย่างรวดเร็ว เขาบอกว่า "ยึดปืนในมือผู้คุมมา!"

ทหารสองสามนายที่ยังมีสีหน้างังนเล็กน้อยจึงได้สติ จัดการยึดทั้งปืน อุปกรณ์สื่อสาร และของเล่นไฮเทคที่ดูน่าสนใจอื่นๆ จากมือพวกผู้คุมมาทั้งหมด การสู้รบย่อมมีอันตราย ต่อให้แย่งของจากมือคนที่ขยับตัวไม่ได้มาแล้ว ก็ห้ามล้าพองใจเกินไป

"อีกประมาณยี่สิบนาทีจุดเริ่มเรื่องนี้จะฟื้นคืนเป็นปกติ" ภายหลังพูดต่อ "พวกนายเตรียมพร้อมไว้หน่อยนะ"

ถ้อยคำนี้สร้างความตกใจให้ในระดับไวกินสุนัขกระโดด* ทั้งกลุ่มรีบเริ่มเตรียมการรบ

เจ้าหน้าที่ฝ่ายวิศวกรรมอ้อมจุดเริ่มเรื่องนี้ไปตั้งป้อมเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการต่อสู้ในระยะประชิด

* ไวกินสุนัขกระโดด เป็นสำนวน หมายถึงสถานการณ์แตกตื่นโกลาหล

"ใช้อุปกรณ์พร้อมระดับหนึ่ง" กุยหลังบอก "คู่ต่อสู้ครั้งนี้ไม่ใช่มาเพียในเมือง แต่เป็นกองทัพมืออาซีพ"

ถ้อยคำของเขาทำให้คนกลุ่มหนึ่งตั้งเครียดอย่างที่สุด แต่ท่าทางของกุยหลังกลับชิลมาก เขาสอดมือทั้งสองข้างไว้ในกระเป๋าและเช็กความพร้อมท่าทางเหมือนเคยทำงานภายใต้สถานการณ์คับขันอย่างยิ่งแบบนี้เป็นประจำ

พันโทเว่ยพิจารณาภาพตรงหน้า พบว่ามนุษย์จำแลงทุกคนที่อยู่ในบ้านของเล่นล้วนอยู่ในท่าโพสเดียวกัน โลกวิญญานร้ายแทบไม่ยอมเสียเวลาทำอะไรกับมัน มนุษย์จำแลงทุกคนเลยมีใบหน้าว่างเปล่าเหมือนกันหมด

กลุ่มของเหว่ยอันกับกลุ่มของมนุษย์จำแลงเป็นเหมือนลูกบอลสองลูกที่อยู่ในกล่องของเล่นของเทพแห่งความชั่วร้าย และกำลังจะเปิดฉากการต่อสู้มือเปล่า

พันโทเว่ย "ทำไมจุดเริ่มเรื่องนี้ถึงหยุดเคลื่อนไหว"

กุยหลังเรียบไปสักพัก เจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคโนโลยีคนหนึ่งบอกว่า "เหมือนจะเกิดข้อจำกัดด้านแหล่งพลังงาน ประมาณว่า...ไฟดับ"

"ไฟดับ?" พันโทเว่ยทวนคำ

"เราตรวจพบพิกัดการปิดกั้นพลังหนึ่งแห่ง" อีกฝ่ายบอก

ที่ตรงนั้นเงียบเสียงไปประมาณสองสามวินาที แล้วเจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคโนโลยีก็หันหน้าไปมองหงฟาง

เวลานั้นหงฟางปรับตัวให้เข้ากับทุกคนในที่นี้ได้แล้ว

ตอนที่เหว่ยอันเดินมาถึงได้ไม่นานก็เห็นทหารอาวุโสคนหนึ่งสูบบุหรี่อยู่ข้างหงฟาง ก่อนจะมีเพื่อนทหารตบไหล่ทหารอาวุโสคนนั้น พอเจ้าตัวหันไปมองหงฟางตามแรงตบไหล่ของเพื่อน เขาก็ยิ้มออกมาแล้วรีบดับบุหรี่

หงฟางได้รับการปฏิบัติอย่างสมกับอายุของเขามาตั้งแต่เมื่อวาน และตอนนี้เองก็มีเสียงพูดว่า "พิด ไม่ต้องแบบนี้ก็ได้" แต่อีกฝ่ายก็เตือนหงฟางด้วยน้ำเสียงห่วงใยว่าเขายังไม่บรรลุนิติภาวะ ห้ามพูดคำหยาบ

ทั้งที่เมื่อวานเด็กหนุ่มคนนี้เพิ่งผ่านเรื่องราวอันน่าสลดใจมา แต่ตอนนี้เขาดูโอเคดีมาก

แต่คนแบบนี้ไม่ว่าจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น พอได้อยู่รวมกลุ่มกับคนอื่น ๆ ก็จะแสดงท่าทีว่าทุกอย่างโอเค

ทันใดนั้นทหารกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคโนโลยีทุกคนต่างหันไปมองจ้องเขา ทำให้หงฟางที่กำลังเคลื่อนย้ายบังเกอร์ชั่วคราวหยุดนิ่ง

เด็กหนุ่มมองซ้ายขวาวอย่างรวดเร็ว พบว่าทุกคนกำลังมองตน เหวยอันมองเห็นความตื่นกลัวในดวงตาของหงฟาง

"...นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้น" เหวยอันเปรย

กุยหลิงถอนหายใจ "ไม่มีอะไร"

เขาก็มลงหยิบเอนเนอร์จีบอลลูกหนึ่งขึ้นมาจากใต้พื้นดิน

ที่จุดเริ่มเรื่องจุดนี้ ผิวดินของที่นี่มีเอนเนอร์จีบอลผุดขึ้นมาจริง แต่ในหนังสือของแบบนี้อยู่น้อยมาก และก็ไม่มีจากนี้ พวกเขาเยอไม่มีทางแค้มลงไปที่เก็บเอนเนอร์จีบอลได้แน่

แต่กุยหลิงกลับเก็บเอนเนอร์จีบอลขึ้นมาแบบสบายๆ เอนเนอร์จีบอลสว่างเรืองรองอยู่ที่ปลายนิ้วของเขา ลักษณะมีพลังเต็มเปี่ยม

กุยหลิงยื่นเอนเนอร์จีบอลไปตรงหน้าหงฟาง "ถือไว้"

อีกฝ่ายรับไปอย่างงงๆ และพอเอนเนอร์จีบอลเข้าไปอยู่ในมือของเขา แสงสว่างก็ดับลงทันที

และเรื่องราวยังไม่ได้หยุดแค่นี้ เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่กำลังเตรียมทำศึก ด้านหลังจึงมีทหารหลายนายใช้เครื่องปั่นไฟ และเครื่องปั่นไฟเหล่านั้นก็ดับลงพร้อมเอนเนอร์จีบอล

รอบตัวเงียบกริบในชั่วพริบตา ทำให้เสียงร้องไหยหวนของทหารนายหนึ่งดังเป็นพิเศษ "พี่! ปีนพลังงานของฉัน!"

ในพื้นที่เล็กๆ ผืนนี้พลังงานทุกอย่างล้นหายไปหมด ทำให้พวกเขาย้อนกลับไปในยุคเกษตรกรรม

กุยหลิงผงกศีรษะ "ข้อจำกัดด้านพลังงานนี้เป็นศักยภาพตามกฎพื้นฐาน"

หงฟางหน้าตื่น และเมื่อกุยหลิงหยิบเอนเนอร์จีบอลจากมือของหงฟางกลับไป เอนเนอร์จีบอลก็สว่างขึ้นทันที

กุยหลังโยนเอนเนอร์จีบอลไปให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายวิศวกรรมคนหนึ่งที่อยู่ด้านหลังและตีดัน ทำให้แหล่งพลังงานที่เมื่อครู่หยุดนิ่งไปทั้งหมดกลับมาทำงาน เครื่องปั่นไฟส่งเสียงเบาๆ ทหารนายหนึ่งกดป็นของตัวเองไว้แล้ว พุดเสียงจึงมาอย่างปลื้มปริ่มว่า "กลับเป็นปกติแล้ว"

สิ่งที่กุยหลังทำคือการฟื้นฟูแหล่งพลังงานพื้นฐาน เนื่องจากเขามีแหล่งพลังขับเคลื่อนพื้นฐานอันยิ่งใหญ่เลยสามารถทำได้

ท่าตีดันนี้เท่มากจนหน่วยอันธพาลจับใจ เขาคิดว่าถ้าพังเมืองที่เป็นศัตรูหัวใจสำเร็จ เขาก็จะได้ครอบครองพลังแบบนี้เหมือนกัน

จึงหระนี้เองแคมป์ไฮด์ขนาดใหญ่ที่รายล้อมพวกเขาก็มีความเคลื่อนไหว เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการทำสงครามระยะยาว

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ณ จุดเริ่มเรื่องนี้เป็นเรื่องที่สามารถทำความเข้าใจได้ ประมาณว่ากลุ่มอิทธิพลอย่างขุนศึก โจรสลัด หรือมาเฟียได้เข้าครอบครองแหล่งทรัพยากรจุดใดจุดหนึ่งแล้ว ในมือของพวกเขาจะมีกองทัพและทหารจำนวนมาก ทหารยากรที่หาได้ย่อมถูกนำไปปรนเปรอผู้คนจำนวนเพียงน้อยนิด

ถึงเวลาจะผ่านมามากหลายปี แต่ตรรกะอันโหดเหี้ยมนี้ก็ไม่เคยเปลี่ยน

กุยหลังบอกหงฟางว่า "นี่น่าจะเป็นศักยภาพที่วิญญูณร้ายทั้งไว้บนตัวนาย ช่วงที่เกิดการแปรสภาพในหีบดำ ฉันก็คิดไม่ถึงเหมือนกันว่าจะมีอะไรแบบนี้"

"...พลังพิเศษเหรอครับ" หงฟางเอ่ย

เสียงของเด็กหนุ่มสั้นนิดๆ ดวงตาฉายแววตระหนก

คนแบบหงฟางมีชุดความคิดหนึ่งต่อสังคม คือเมื่อพุดถึงยอดมนุษย์ในตำนาน เขาจะรู้สึกหวาดผวาชื่นมาตามสัญชาตญาณ

พวกทหารที่สนิทกับหงฟางต่างก็มีสีหน้าอึมครึม เนื่องจากเมื่อวานพวกเขายังช่วยหงฟางวางแผนเรื่องหน้าที่การงานว่าเด็กคนนั้นควรจะใช้การเดินทางครั้งนี้สร้างผลงานเพื่อขอลดโทษอยู่เลย

ถึงตอนนี้อย่างสถานการณ์จะวุ่นวายมาก แต่เนื่องจากหงฟางเป็นบุคคลแถวแรก ที่ต่อสู้กับสิ่งมีชีวิตสายพันธุ์นี้ ทุกคนย่อมพอจะพุดคุยกันดีๆ ได้ พวกเขามีสิทธิ์ดึงหงฟางเข้ากองทัพในฐานะบุคลากรพิเศษ จะได้ดูแลเด็กหนุ่มกันได้ดีเต็มที่

หงฟางคลุกคลีอยู่กับคนกลุ่มนี้ ทั้งที่ตัวเล็กกว่าใครแต่กลับพยายามวางท่าเก๋ สีหน้าของเด็กหนุ่มตอนที่ได้ยินเรื่องพวกนี้เหมือนตกอยู่ในความฝันราวกับคนกลุ่มนี้สามารถมอบอนาคตที่ดีให้แก่เขาได้

แต่สำหรับยอดมนุษย์ที่เคยเป็นนักโทษ เรื่องจะเข้ากองทัพบ่อยเป็นไปไม่ได้ เพราะสิ่งที่หงฟางต้องเผชิญคือห้องทดลองและการกักขังอันยาวนาน ก่อนเสียชีวิตอย่างคลุมเครืออยู่ในความมืด

การที่หัวหน้าหลีมอบโอกาสให้แก่หงฟางนั้น เขาไม่ได้ให้แค่โอกาสในการมีชีวิตรอด แต่หัวหน้าหลิได้ใช้ทั้งชื่อเสียง ประวัติส่วนตัว และการตัดสินใจของเขา ทำให้พวกทหารดูแลเด็กคนนี้เป็นพิเศษ ทว่าสำหรับยอดมนุษย์ในยุคนี้แสงสว่างอันน้อยนิดก็ยังคงไม่เพียงพอ

ยอดมนุษย์จำนวนมากถูกเนรเทศเข้าไปสู่ความมืดและกลายเป็นเครื่องมือเปื้อนเลือดในพื้นที่โซนใดโซนหนึ่งของสังคม

ภายหลังมองดูหงฟาง

ในฐานะ 'ยอดมนุษย์' ที่แข็งแกร่งที่สุดในบรรดายอดมนุษย์ทั้งหลาย ภายหลังคือคนที่น่าสงสารที่สุด

เหยยอันคิดในใจว่าเมื่อการใช้งานยอดมนุษย์พัฒนามาเป็นแบบนี้แล้ว การจับยอดมนุษย์ไปทดลองในกรมวิทยาศาสตร์ย่อมกลายเป็นปัญหาข้อหนึ่งที่ไม่สามารถแก้ไขได้

"ก่อนหน้านี้โลกวิทยุญาณร้ายพยายามหลอมละลายนายเพื่อเปลี่ยนนายให้เป็นอวัยวะของมัน มันเลยมอบอำนาจต่อสู้กับเทคโนโลยีให้นาย" ภายหลังพูดกับหงฟาง "ในระบบวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 'เทพ' ก็เป็นแบบนี้ นายลองจินตนาการถึงเว็บไซต์ดีฟสเปซที่มีผลกระทบตอลงโลกความเป็นจริงสักเว็บสิ มันคือการมอบอำนาจแก่ผู้ใช้งานที่มีอภิสิทธิ์บางราย ให้สามารถใช้งานศักยภาพของตัวเองได้

ระบบของโลกวิทยุญาณร้ายแข็งแกร่งมาก แต่ก็เป็ระบบที่ศิวิไลซ์มากพอเมื่อมันมอบอำนาจให้แก่นายแล้ว ต่อให้นายกลับมาเป็นมนุษย์ มันก็ไม่สามารถดึงอำนาจนี้กลับคืนไป เพราะการจะดึงอำนาจกลับต้องได้รับการอนุมัติที่มี

ความซับซ้อนและถูกต้องตามกฎหมาย"

หงฟางรับฟังเรื่องศักยภาพของตัวเองพลางพยายามทำหน้ายิ้มแย้ม แต่รอยยิ้มนี้เป็นเพียงหน้ากากของเขา ในช่วงที่สถานการณ์เลวร้ายที่สุด หงฟางเหมือนจะพยายามประจบเอาใจโลกวิญญูณร้ายแห่งนี้ ต่อให้จะไม่เคยมีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นกับเขาเลยก็ตาม

ภายหลังจึงหันหน้าหงฟางพลางพูดเสียงจริงจังว่า "ไม่ว่าพวกเขาจะเอานายไปพื้นที่ทดลองโซนไหนก็ตามของกรมวิทยาศาสตร์ ฉันขอแนะนำให้นายหนีไปซะ"

พวกทหารที่อยู่ข้างๆ ต่างหันมามองภายหลังด้วยสายตาประหลาดใจ และเจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคโนโลยีของกรมวิทยาศาสตร์คนหนึ่งซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่เมตรก็กระซิบอย่างจริงจังเป็นการแสดงออกว่าเห็นด้วย

"อย่ารอให้พวกเขาส่งคนมาแล้วค่อยตัดสินใจหนี นายต้องหุดาไว้น้อย และคอยจับตาดูสถานการณ์ไว้" ภายหลังบอก

หงฟางมองหน้าภายหลังสักพักแล้วยิ้มกว้างกว่าเดิมเล็กน้อย "ขอบคุณครับหัวหน้า"

พวกทหารเริ่มล้อมหงฟางเพื่อถามเขาว่าการใช้พลังพิเศษให้ความรู้สึกแบบไหน หงฟางตอบว่า "รู้สึกว่ารอบตัวเจียบสนิท"

ทหารนายหนึ่งหัวเราะเยาะ "ไม่เข้ากับชื่อที่น่าเกรงขามของนาย* เลย" ถ้าในอนาคตหงฟางต้องหนีจริง เขาย่อมต้องเสี่ยงมาก แต่เรื่องนั้นยังคงเป็นอนาคตที่ยังมองเห็นได้ไม่ชัด

การที่พวกเขาจะเอาชีวิตรูดไปจนจบภารกิจนี้ก็เป็นเรื่องที่ยากพอกัน วิศวกรคนหนึ่งพยายามพูดแทรกอยู่ตลอด ในที่สุดตอนนี้เขาก็หาจังหวะได้ "คือว่า... หัวหน้าครับ" วิศวกรเอ่ย "คุณเก็บเอเนอร์จีบอลโบราณเหมือนเมื่อกี้สักสองสามลูกได้หรือเปล่าครับ"

ภายหลังหันไปมองเขา สอตาของวิศวกรเป็นประกาย ท่าทางน้ำลายสอ เอเนอร์จีบอลเป็นแหล่งพลังงานชั้นยอด ในเมื่อกองทัพพูดสำเนาเดินทางกัน

* 'หงฟาง' เป็นชื่อระเบิดที่มีอาณาพรัายแรง

เข้ามาถึงจุดนี้แล้ว พวกเขาอย่ามัวลังเลใจการมีเอนอร์จีบอลเยอะๆ

กุยหลังพยักหน้าไปทางบังเกอร์

"ยึดที่นี้มาให้ได้" เขาบอก "พวกเรามีคลังเอนอร์จีบอลจำนวนมหาศาล"

ชายหนุ่มหมุนตัวเดินจากไป ในขณะที่ผู้คนซึ่งอยู่ด้านหลังต่างตื่นเต้นจนลืมหายใจ พวกเขาหยุดนิ่งก่อนร้องฮูเร่

กุยหลังเดินไปทางค่ายของฝ่ายเทคโนโลยีโดยมีเหวียนเดินตามมาอยู่ข้างๆ เหวียนมั่นใจมากกว่ากุยหลังค้นพบอะไรบางอย่างแต่ไม่อยากจะเล่า

"เป็นอะไรไป" เหวียนเอ่ย

กุยหลังหยุดเดินและหันมามองเหวียน

จากนั้นกุยหลังก็ส่งยิ้มให้เหวียนอย่างกะทันหัน ภายใต้ท้องฟ้ามัวชั้วนี้รอยยิ้มของกุยหลังดูสว่างไสวอย่างมาก

"ไม่มีอะไร" กุยหลังตอบ "เมื่อวานฉันเสียเวลาไปกับการปรับระบบคลิกการมอบอำนาจนิดหน่อย ของสิ่งนี้สามารถช่วยดีเลิศระบบบาสที่อยู่ในตัวนายได้"

เหวียนชะงัก เนื่องจากนี่เป็นคำมั่นสัญญาที่กุยหลังมอบให้เขาเมื่อนานมาแล้ว

กุยหลังเสียใจกับเรื่องที่เคยเกิดขึ้นกับตัวเองมากเลยให้คำมั่นกับเหวียนหลายอย่าง เขาพยายามแก้ไขความผิดแม้ตัวเองจะรู้ซึ่งกำลัง

"ถึงมันจะไม่ได้มีความหมายมากนัก แต่ไม่ว่ายังไง..." กุยหลังเอ่ย "ก็ไม่มีใครอยากให้เสียชื่อเสียงของพรรคนี้ที่อยู่ในตัว เพราะเส้นสรวงอาจพัฒนาเทคโนโลยีไปในทางชั่วร้ายแล้วมีคนมาเปิดใช้งานระบบอีกได้"

เหวียนมองจ้องกุยหลังอย่างเอาเป็นเอาตาย และเห็นเงาอันบอบบางแต่มีแววสุขสันต์แวบหนึ่ง ถ้อยคำที่กุยหลังเอ่ยดูมีความสุขเหมือนปกติจนคนฟังเชื่อไม่ลง

กุยหลังบอกว่า "คนแบบนายไม่ควรถูกใครควบคุม ฉันจะช่วยนายแก้ปัญหาเรื่องนี้เอง"

深渊国度 4
Shen Yuan Guo Du 4

อาณาจักรเวจี 4
หนูลี เขียน
ปรานหยก แปล

จำนวน 384 หน้า
ราคา 439 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2568

《深渊国度》Vol. 04

Author: 狐狸 Hu Li

Copyright © 火星女频

Thai Translation Copyright © 2025 by Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through Manzhouli Zhalaifu Wenxin Counseling Studio
(满洲里市扎赉诺尔区文心信息咨询工作室)
& Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3376-0

ภาพประกอบ thisismjtp, KKstation
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

โลกวิญญานร้ายกำลังจะกลืนกินพวกเราทุกคน!

แม้ความหวังที่จะรอดชีวิตจากสเปซแห่งนี้จะริบหรี่ลงทุกขณะ

แต่ภายใต้การนำของกฤษและห่วยอัน

เหล่าทหารแห่งสหพันธ์รัฐก็พร้อมปฏิบัติภารกิจด้วยความไว้วางใจ

กว่าสิ่งที่ห่วยอันไม่เคยคาดคิดกลับเป็นการที่ต้องจากลาไปกับกฤษ

จู่ๆ เขาก็พบว่าอีกฝ่ายเสียสละตัวเองเพื่อปกป้องเพื่อนร่วมรบ

กฤษหลังจากไปแล้ว... และห่วยอันรู้ว่ามันคือการตัดสินใจของเจ้าตัว

เพราะกฤษแตกสลายมามากเกินไปจนความหวังในการมีชีวิตมอดดับไปนานแล้ว

Warning: violence, death, torture, blood, dead bodies, body modification, coercion, dehumanization, gory scenes, disgusting situation, imprisonment, mental & emotional abuse, massacre, murder & dismemberment, suicide

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3376-0

9

ราคา 439 บาท